

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 44 [2460]

ВІСНИК, 11 КВІТНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ПОШУК ВЕДУТЬ СЛІДОПИТИ

Вони вирушають у далекі та близькі дороги — до міст-героїв, туди, де грімилі визвольні бої на території Кіровоградщини... Вони пишуть листи колишнім фронтовикам і рідним загиблих воїнів, їхнім бойовим друзям. А через певний час у школі появляються гарно оформлені альбоми, зшитки спогадів ветеранів війни. Червоні слідопити. Варварівської восьмирічної школи Долинського району повідомляють: «Ми встановили понад 200 імен досі невідомих воїнів-визволителів і листуємося з рідними полеглих. Лист з Олександрії: «Завдяки копії роботи червоних слідопитів у Палаці піонерів відкрито кімнату-музей...» Пишуть учні з Кам'яної Криниці Ульянівського району: «Ми тепер знаємо майже все про колишню випускницю нашої школи Лідію Свинопар. Вона була комсоргом у селі Ступному на Ровенщині. В роки війни працювала разом із здобувальцями підпільниками — там, де діяв легендарний М. І. Кузнецов». Піонери села Красногірки Голованівського району допомагають комсомольським активістам у створенні музею підпільної комсомольської організації «Спартак»... За це їм, юним ентузіастам, спасибі — від ветеранів війни, від усіх їхніх односельців.

Шоправда, трапляються й прорахунки. На зразок таких: «Ми знайшли Архипа Маніту». «Ми розшукали Петра Белігіна», «Хочемо розповісти нове про Павла Кузуба...» А все це «нове» — з давніх газет, з «Історії міст і сіл», із збірника «Прославлені у віках». Як бачимо, деякі школярі вибрали не той орієнтир. І їм не підказали їхні вихователі. А йдеться про справжній пошук. Не обов'язково відкривати сторінку бойової біографії Героя Радянського Союзу чи кавалера ордена Слави. А чи знаєте ви все про людину, у якої медаль «За відвагу»? А яка доля зайця, котрий жив на вашій вулиці і не повернувся додому з далеких фронтових доріг?

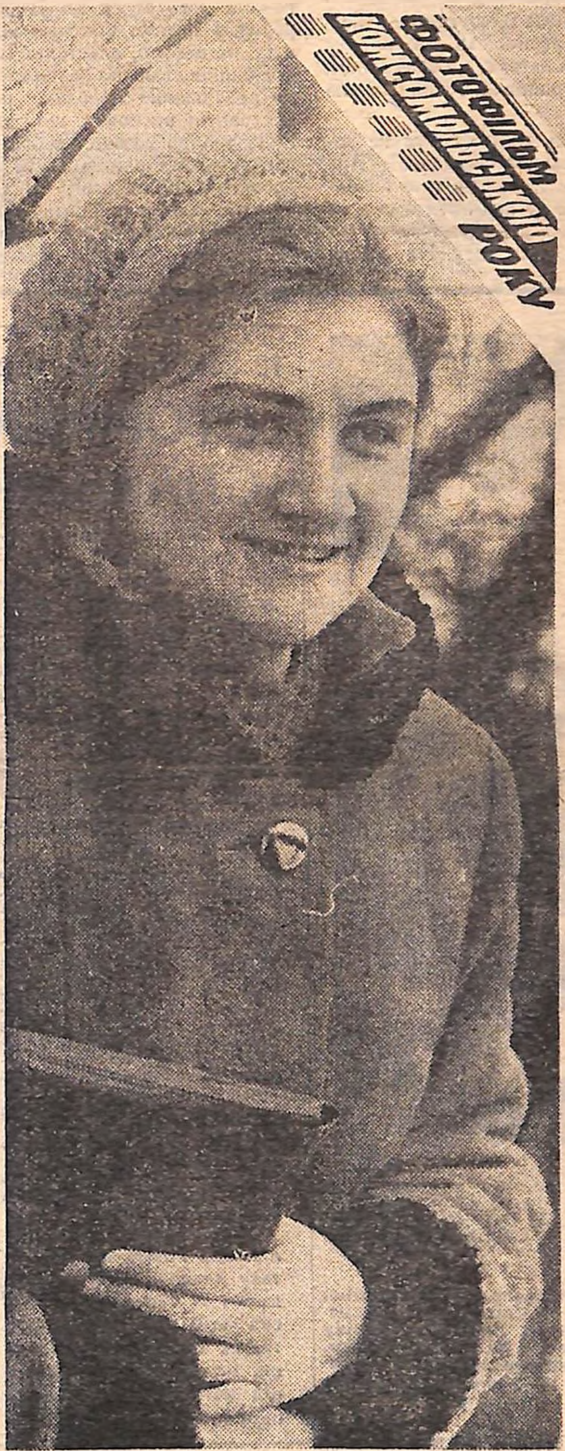
Зайди, юний друже, в сусідню квартиру, зустрінься з посивілою людиною і поцікався, якими були її дні і роки під час Великої Вітчизняної війни, що вона зробила, аби наблизити День Перемоги. Спитай і потім розкажи про все почуте своїм друзям. І допоможи старшим товаришам — юнакам і дівчатам, які нині включилися в обласну експедицію молоді «Пошук — 60 комсомольських літ». До червня триватиме третій етап цієї експедиції — «Солдати Перемоги». Подвиг комсомольців Кіровоградщини в роки Великої Вітчизняної війни. Ти ще можеш устигнути багато.

Тільки правильно зорієнтуєшся, правильно вибери маршрут. Зупинишся на околиці села біля обеліска. Там на плиті напис: «Ім'я його невідоме». Звідки цей солдат, що загинув смертю хоробрих на твоїй землі? Старенька бабуся покаже тобі пожовклу фотографію — портрет воїна-визволителя. Коли, за яких обставин потрапила ця реліквія в її дім?

Було в твоєму селі перед війною 50 комсомольців. І всі пішли на фронт. Якою була їхня дорога? Хто повернувся в село і про кого прийшло в сім'ю повідомлення: «Пропав безвісти»? Спробуй розгадати таємницю. І хай оживуть легенди. Хай стануть перед нами ті безіменні солдати живими, у своїй величчю і славі.

Отже — до пошуку! І ти відкрисш для себе зорю життя, яка світитиме тобі все життя.

ДЕЛЕГАТ КОМСОМЛЬСЬКОГО З'ІЗДУ

ТЕМА НАТАЛКИ НІМЧУК

РОЗГОВІР ПРО ДЕЛЕГАТА XVIII З'ІЗДУ
ВЛКСМ ДЕВ'ЯТИКЛАСНИЦЮ ГАЙВОРОНСЬКОЇ
СШ № 5 НАТАЛКУ НІМЧУК ЧИТАЄ НА 2-й
СТОР.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

Кличе „червона субота“

Слово доярок

Дружно підтримали ініціативу москвичів про проведення комуністичного суботника комсомольці і молодь нашого колгоспу. Члени комсомольсько-молодіжного колективу доярок імені 50-річчя ВЛКСМ, очолюваного Марфою Савченко, зобов'язалися до 22 квітня виконати завдання чотирьох з половиною місяців. Дівчата вперше йдуть до мети. Близько 800 дерев посадять молоді колгоспники,

20 чоловік працюватимуть на реконструкції стадіону. А всього на суботник вийдуть 120 юнаків і дівчат. Усі вони 22 квітня трудитимуться з особливим піднесенням, по-ударному.

Ю. ЦИМБАЛ,
секретар комітету комсомолу колгоспу «Мир»
Гайворонського району.

У полі і на стадіонах

На Всесоюзний комуністичний суботник цього

ТОВАРИШ Л. І. БРЕЖНЕВ У КОМСОМЛЬСЬКУ-НА-АМУРІ

Тисячі жителів Комсомольська-на-Амурі тепло вітали Леоніда Ілліча Брежнєва, який прибув 8 квітня в це місто.

Товариш Л. І. Брежнєв побував на історичному місці Комсомольська-на-Амурі — біля гранітного моноліта, на якому викарбовано слова: «Тут 10 травня 1932 року висадився перший комсомольці — будівники міста». Він оглянув збудований два з половиною роки тому міст через Амур, який називають східними воротами споруджуваної Байкало-Амурської магістралі, новобудови міста.

Леонід Ілліч відвідав машинобудівні заводи імені Ю. О. Гагаріна та імені Ленінського комсомолу. Він розмовляв у несах з робітниками, інженерами, цікавився умовами праці і побуту, зарплатою, ефективністю виробництва.

На машинобудівному заводі імені Ленінського комсомолу Леонід Ілліч Брежнєв виступив перед представниками робітників міста.

Товариш Л. І. Брежнєв під тривалі оплески присутніх було вручено диплом і медаль почесного громадянина міста Комсомольська-на-Амурі.

9 квітня товариш Л. І. Брежнєв відбув з Владивостока в Москву.

(ТАРС).

Комсомольський телегайп: на щедрий врожай!

Снує з гін у гоні кілька посівних агрегатів. Літні і молоді люди поспішають покласти зерно в ґрунт, аби заврулилась нива на добро, на щедрий урожай третього року п'ятирічки, ювілейного року Ленінського комсомолу.

Один з агрегатів обслуговують комсомолки Люба Кислова і Наталя Литвишкова. Завдяки вправності, ентузіазму дівчат агрегат тракториста Івана Миколайовича Григоровича зайвої хвилини не простояє, коли засипають у сівалки зерно ячменю. Тому екіпаж щодня засіває 45—48 гектарів при змінному зведенні 36.

В. ШРАМКО,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені
Петровського Компартійського району.

Активно включилися у весняну посівну кампанію хлібороби колгоспу «Дружба». На ниві грудиться багато і комсомольців та молоді села. І хоча погодні умови заважають швидкими темпами сіяти ранні ярі, господарі поля високопродуктивно використовують кожну погоду, вміло маневрують технікою. Старанністю відзначаються водій потужного Т-150К Віктор Пісний і трактористка Катерина Коляда, котра підвозить до агрегатів зерно і мінеральні добрива. Не сьогодні-завтра включаться в польові роботи Володимир і Катерина Скірди. Брат і сестра задовго до весни дбайливо підготували до роботи в полі закріплені за ними трактор, ґрунтообробну техніку.

З перших днів виходу в степ іде напружена боротьба за великий хліб третього року п'ятирічки.

В. ГРЕБІННИК,
завідуюча відділом комсомольських організацій
Олександрівського райкому
комсомолу.

Повним ходом іде сієва «чменю» в колгоспі імені Карла Маркса Кіровоградського району. Підприємливо почин хліборобів Долинського району — цього року по виробництву зерна вийти на рубіж 1930-го, механізатори господарства, як тільки достиг ґрунт, почали вибірково закрітати вологі, а потім таборонували й увесь заблевий клин. Тепер, загортаючи зерно в пухку землю, вони приділяють велику увагу якості сієва.

Поряд з дослідниками хліборобами наполегливо трудиться молодь. У першій тракторній одиниці з кращих сієвачів важкість комсомольця Григорія Кухту, в другій — його товаришів по спілці Миколу Паливоду і Володимира Бондаренка. Переважання змінних завдань на сієбі стало для молодих трактористів нормою.

К. ЛЯШЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Карла Маркса.

року вийдуть 5130 юнаків і дівчат Олександрівського району. Безпосередньо на своїх робочих місцях 22 квітня працюватимуть 2896 чоловік. Інші займатимуться впорядкуванням території населених пунктів, озелененням вулиць. Великий обсяг робіт належить виконати тим, хто буде зайнятий на стадіонах і спортивних майданчиках.

Старанно готуються до свята праці члени комсомольсько-молодіжного колективу тракторної бригади № 1 колгоспу імені Кірова. Іван Шмарко, Іван

Гавриленко, Андрій Шмарко та інші молоді механізатори працюватимуть у день «червона суботи» на заощадженому пальному. Кожен із них відкрив особистий рахунок економії.

Молоді трудівники району перерахують до фонду п'ятирічки близько 10 тисяч карбованців, зароблених на суботнику.

Т. МАХНО,
секретар — завідуюча відділом учнівської молоді Олександрівського райкому комсомолу.

ТЕМА НАТАЛКИ НІМЧУК

ЛЮДИНО в кабінеті Люби Панченко, другого секретаря Гайворонського райкому комсомолу. За кілька хвилин почнуться чергові збори комсомольського активу. Час ще не скрутий регламентом, тож розмова тече невимушено, хоч і торкається питань, які мають обговорюватися.

По тому, як Наталка зайшла в кабінет, привіталася, перекинулася з присутніми словом, було видно, що вона — частий гість райкому. Дівчина зразу «вклинилася» в розмову і в кожному питанні, про які йшлося, виявляла обізнаність. Серед загального гамору її голос привертав увагу. Старші товариші прислухалися до того, що каже Наталка. Відчувалося, що вона — рівноправний авторитет серед «старішого» активу.

Наталка Німчук другий рік очолює комсомольську організацію Гайворонської середньої школи № 5. Учнівська в дев'ятому класі, нагороджена значком «За відмінне навчання», численними грамотами, які свідчать, що вона причетна до різних сфер комсомольського життя. Про все це мені розповіла Люба Панченко і зразу ж попередила:

— Можеш оперувати лише шмих вихідними даними, більше Німчук про себе нічого не скаже. Вона скромна. До того ж Наталка вважає, що у неї зовсім

немає власних заслуг, що всі здобутки — результат діяльності школи.

Після засідання активістів ми з Наталкою залишилися самі в кабінеті. Вона цікаво черкала у своєму блокноті.

— Нашу школу вже показували по телебаченню, її роботу часто висвітлювали в газетах, — заговорила вона. — Але про мене особисто ще ніколи не писали... — зіп'яцка зашпурляла, піддаючи слово. Речення вона так і не закінчила.

Пам'ятаючи поради Люби Панченко, я нічого не питав Наталку про її роботу як комсорга. Навпаки, запропонував «її тему» — комсомольське життя школи. Буквально за кілька хвилин — ціла купа фактів, довгий перелік добрих справ шкільної комсомольської організації. Я знав про роботу дванадцяти ініціативних комсомольських штабів, п'ятдесяті предметних гуртків, про те, які популярні у молодших класах клуби «Чомучок».

Розмовляти з Наталкою ставало легше. Я попросив розповісти про роботу обласної комсомольської конференції, на якій виступ сприйняли з винятковою цікавістю.

— Чесно кажучи, мого виступ не заплановано, — зазначила Наталка. — Але на конференції розглядалися такі питання, що я не змогла не поділитися своїми думками.

Наприклад, проблема часу. На жаль,

школярі теж відчувають її на собі. Тридцять дві години — це максимум. Рівно стільки має учень щотижня перебувати в школі. Та насправді цей час значно довший.

У Наталчиних очах промайнула лукавинка.

— А ще я говорила про роботу комсомольських газет. Друкується багато матеріалів про комплексні плани, про Ленінський залік. Але, на жаль, вони дуже загальні, у шкільній практиці їх використовувати майже неможливо.

У «Комсомольском знамені», наприклад, є рубрика «Сьомий урок». Знаєте, навіть ця назва відбиває охоту читати газету. Ці «сьомі уроки» буквально переслідують нас.

Я вже другий рік секретар шкільної комсомольської організації. Важко мені було, хоч і мало до цього досвід роботи головою піонерської дружини. Звичайно, гасла звертатися до теоретичних розробок з питань комсомольської роботи, а їх, як відомо, вистало. Та автори цих посібників так по-науковому підходять до розв'язання проблем, роблять такі абстрактні висновки, що застосовувати їхню теорію важко. Добре, що допомагає директор школи А. Б. Резнік. Він досвідчений педагог, досконало знає комсомольську роботу. А взагалі — я раджу «вченим дядям» писати не тільки «що робити?», а й «як робити».

Слухаючи Німчук, можна було зробити один висновок: життя школи, будні і турботи її домінують у серці дівчини. Та через півтора року вона закінчить школу. Як же далі? Який шлях вибере Наталка? Про це я й спитав її.

— Зараз іще важко уявити майбутнє. Але, знаєте, маючи перед собою такий приклад педагога, як наш директор, я все більше схильна до думки, що розлучатися зі школою ні до чого.

Так, мені подобається професія педагога. Кажуть, що тепер у моді технічні спеціальності. А професія вчителя вже не така й популярна, як раніше. Дурниця! Так категорично не можна говорити. Кожному — своє, будь ласка, набувайте спеціальності залежно від смаку і приречених нахилів. Однак педагогіка ніколи не була модною, вона — потрібна, незамінна.

В одному з класів я веду клуб «Чомучок». І щоразу ловлю себе на думці, що головне у професії вчителя — любити дітей. А це тонке й мудре мистецтво. У вчителя, котрий гримас на учнів, відчувається приниження власної гідності, сум'яття і невдоволення собою. Інше чуйність, сердечність, задушевність, сираведливості облагороджують дитяче серце. Гарно сказав Василь Олександрович Сухомилінський: для педагога головне — набуті здатності відчувати серцем внутрішнє життя дитини. Саме до цього прагне колектив учителів нашої школи, саме до цього буду прагнути я.

О. НАСТЕНКО.

ВІСТІ ІЗ СОЮЗНИХ РЕСПУБЛІК

РРФСР

ВИПЕРЕДЖАЮТЬ ГРАФІК

ТЮМЕНЬ. На тиждень випереджають раніше запланований графік видобування голубого палива промислових підприємств. Тут одержано півторамільярдин з початку року кубометр газу понад план. Свій вклад у цю перемогу внесли й нафтовики. Ще недовго попутний газ нафтових родовищ спалювався у факелах. Тепер тут збудовано заводи, де він переробляється в паливо для промислових підприємств Сибіру.

УКРАЇНА

МАШИНОБУДІВНИКИ — ЗЕМЛЕРОБАМ

КИРОВОГРАД. На місяць раніше строку виконав зобов'язання, яке передбачало надплати постави сівалок до весняних польових робіт, колектив заводу «Червона зірка». Додатково до завдання відправлено на село 480 високопродуктивних агрегатів. Більшість з них призначена для роботи з тракторами К-701 і Т-150. З початку року хлібороби одержали 25 тисяч сівалок з кировоградською маркою.

ТАДЖИКИСТАН

ЛЕП НА ПАМІРІ

ХОРОГ. Будівництво нової лінії електропередачі завершено на Памірі. ЛЕП довжиною 30 кілометрів зв'язала дві гідроелектростанції — Хорозську імені В. І. Леніна і Намангутську. Цим покладено початок створенню єдиної енергосистеми Горно-Бадхшанської автономної області.

ВІРМЕНІЯ

НА РАДІСТЬ ДІТЯМ

Першу партію продукції — одяг для хлопчиків — відправила в торговельну мережу країни нова фабрика в районному центрі — селі Амасія. Це третє спеціалізоване підприємство в системі міністерства легної промисловості Вірменії по випуску товарів для дітей.

У республіці створено своєрідну — дитячу — індустрію, частна лної в загальному обсязі виготовлюваної продукції — майже 30 процентів. Спеціальна слунба, що складається з лікарів, художників, модельєрів, конструкторів, педагогів, розробляє фасони одягу і взуття, старастся зробити вироби для дітей зручними, сучасними і красивими. Почесним — п'ятикратним марнується понад 90 процентів «дитячої» продукції.

(ТАРС — РАТАУ).

Серед молодих трудівників Кіровоградської швейної фабрики шириться соціалістичне змагання за дострокове виконання планів п'ятиріччя. Значного успіху досягла молода номуїстна швачка Валентина Комар. Зобов'язавшись виконати п'ятирічне завдання за чотири роки, вона працює вже в рахунок січня наступного року.

На фото: В. КОМАР.

Фото Ю. ДНІПРОВСЬКОГО.

12 квітня — День космонавтики

СТОРІНКИ СЛАВНОГО ЖИТТЯ

З ім'ям видатного вченого, конструктора космічних кораблів Сергія Павловича Корольова пов'язано чимало місць на Україні. В Житомирі він народився, в Ніжині минуло його дитячі літа, в Одесі та Києві майбутній академік здобував освіту.

До них, очевидно, слід додати й Конотоп — місто залізничників і металістів Сумської області. Майбутній конструктор космічних кораблів кинувся час тут жив. Це засвідчують згадки в деяких нарисах про життя славного вченого.

У листі до автора цих рядків дружина Корольова — Оксана Максимівна Вілентіні, яка нині проживає в Москві і працює головою хірургічного відділу лікарні, повідомила: «С. П. Корольов проходив практику в Конотопі півтора місяця, в період між першим та другим курсом Київського політехнічного інституту в 1925 році (цебо в липні — серпні). У нас збереглось фото періоду життя і праці його в Конотопі, копію якого я обов'язково Вам надішлю».

Далі Оксана Максимівна повідомляє, що й таку деталь: «Сергій Павлович із захопленням писав мені з Конотопа про те, як одного разу вперше йому довелося вести під контролем машиніста паровоз».

Понад 50 років минуло відтоді. Вони стерли багатьох згадок з пам'яті ветеранів Конотопського залізничного депо. Однак давні фото і поради старих залізничників допомогли знайти машиніста, під опікою якого навчався практикант Сергій Корольов, студент механічного факультету Київського політехнічного інституту.

На вулиці Будьонного в затишному будинку живуть залізничник, ветеран праці Іван Матвійович Гулін і його дружина, також пенсіонерка, Клавдія Михайлівна. Вони уважно розглядають фото молодого Корольова.

Хоч і недовго був цей юнак на практиці в нашому депо, — каже колишній машиніст, — але його добре пам'ятаю, бо допомагав йому вивчати паровоз і кілька разів в'їздив з ним на лінію. Дуже запам'ятались його кмітливість, уважність, потяг до техніки...

Клавдія Михайлівна додає, що жив практикант Сергій у кімнаті відпочинку для машиністів і їхніх помічників при паровозному депо.

Цікаві факти про Сергія Корольова переповідає ще один конотопець, колишній інженер-залізничник

Митрофан Каленинович Савченко. Йому в дорослому віці довелося вчитися в Ніжинській гімназії разом з дядьком С. П. Корольова — Олександром Миколайовичем Лазаренком. Саме тоді малий Сергійко жив у Ніжині, у своїх дідуся та бабусі Москаленків. Серед дорослих друзів хлопчика були й гімназисти Сашко Лазаренко та Митрофан Савченко.

Митрофан Каленинович згадує, що вони часто ходили в гості до подружжя Москаленків. Там вони зустрічалися з маленьким Сергієм. Гімназисти охоче розповідали йому назки. Хлопчик особливо полюбляв слухати розповіді про килим-самоліт, що став для нього чимось реальним після того, як бабуся повила його на небувале видовище для тогочасного Ніжина — публічний політ Уточкіна на аероплані.

І. РЯБЕНКО, краєзнавець.

На фото: С. П. Корольов в 1925 році в період практики його в Конотопському паровозному депо.

БАГАТОБОРЦІ—НА СТАРТ

СЕКРЕТАРІАТ ЦК ВЛКСМ і КОМІТЕТ ПО ФІЗИЧНИЙ КУЛЬТУРІ І СПОРТУ ПРИ РАДІ МІНІСТЕРІВ СРСР ПРИЙНЯЛИ СПІЛЬНУ ПОСТАНОВУ ШОДО ПРОВЕДЕННЯ В ПЕРШОСТІ СРСР З БАГАТОБОРСТВА КОМПЛЕКСУ ГПО НА ПРИЗИ ГАЗЕТИ «КОМСОМОЛЬСКАЯ ПРАВДА». ЦІ МАСОВІ СТАРТІ ПРИСВЯЧУЮТЬСЯ 60 РІЧЧЮ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ. ЇХНЯ МЕТА:

— поліпшення масової фізкультурно-оздоровчої і спортивної роботи в первинних комсомольських організаціях, піонерських дружинах і колективах фізичної культури;

— пропаганда Всесоюзного фізкультурного комплексу «Готовий до праці та оборони СРСР» як одного із засобів комуністичного виховання молоді;

— широке впровадження комплексу ГПО в повсякденне життя радянської молоді, всіх трудящих. Головні для значківців ГПО змагання року за традицією мають чотириетапний характер.

I етап присвячується Дню Перемоги. Девіз його — «Готовий до захисту Батьківщини». Закінчиться етап у червні,

Змагання зі складання норм ГПО проводяться в кожному класі, групі, бригаді, зміні, цеху, відділі, за місцем проживання, на підприємствах, в установах, навчальних закладах, колгоспах і радгоспах.

Колективи, які доб'ються найкращих результатів під час першого етапу змагань, Спорткомітет СРСР нагородить почесним значком «За успіхи в роботі з комплексом ГПО», пам'ятним випуском газети «Комсомольская правда».

II етап присвячується Дню радянської молоді. Проводиться під девізом «Дорожи честю свого колективу». Строк проведення — липень.

У цей період пройдуть районні й міські першості з усіх п'яти ступенів комплексу. Допускаються до стартів команди, укомплектовані тільки із значківців ГПО підприємств, установ, навчальних закладів, колгоспів і радгоспів — переможців I етапу, а також піонерських, оборонно-спортивних, оздоровчих таборів, студентських будівельних загонів.

На районних і міських першостях переможців чекають пам'ятні значки «Комсомольської правди». Їм присвоюють звання чемпіона ГПО району, міста.

III етап, який присвячується Всесоюзному дню фізкультурника, пройде під девізом «Від масовості — до майстерності». Старт — у серпні, фініш — у вересні.

Це — час обласних, крайових і республіканських змагань. Право на участь у них дістають команди, укомплектовані з переможців районів, міста — всіх п'яти ступенів. До стартів допускаються лише ті, хто повністю склав усі норми і вимоги комплексу ГПО на золотий значок.

Переможці змагань стають володарями малих медалей, дипломів ЦК ВЛКСМ, Спорткомітету СРСР, «Комсомольської правди».

IV етап — фінал першості СРСР з багатоборства комплексу ГПО. Присвячується 60-річчю Ленінського комсомолу. Розігрується 29—31 жовтня в Єревані під девізом «Від значка ГПО — до олімпійської медалі».

У Всесоюзних фінальних змаганнях візьмуть участь збірні союзних республік, міст Москви і Ленінграда, а також команди — переможці (край, область, АРСР) фінальних змагань першості РРФСР.

До складу команд увійдуть найсильніші багатоборці ГПО, які посядуть призові місця в першості союзних республік, Москви і Ленінграда. Кожен із них повинен бути володарем золотого значка.

Красивим оазисом серед широкіх степів видніється селище Побузьке. А на його околиці вражає своїми масштабами завод. Іще кілька років тому це була ударна комсомольська будова республіки, нині підприємство працює на всю проектну потужність. Але, як і в передпусковий період, на Побузькому нікелевому заводі на кожному кроці зустрінеш молодих людей. Середній вік тих, що працюють тут, — 30—35 років. Нещодавно в усіх цехах, на ділянках, у відділах пройшли збори по обговоренню проекту нової Конституції УРСР. Схвильовано говорили про Основний Закон республіки молоді металурги. В роботі зборів узяли участь понад 580 чоловік комсомольців і молоді. Для остаточного підсумку обговорення юнаками і дівчатами проекту завком комсомолу влаштував нещодавно зустріч комсомольського активу. «Молодий комунар» сьогодні знайомить читачів з матеріалами цієї зустрічі.

ПЛЮС АКТИВНА ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

Григорій ВАРЯНИЦЯ — плавильник, групкомсорг комсомольсько-молодіжної бригади: — Кожен рядок проекту нової Конституції УРСР сприймаєш із хвилюванням і гордістю — такого визнання особистості не гарантує жодна країна капіталістичного світу. Наша закономірна радянська дійсність — усе для людини і в ім'я людини. Починаєш усвідомлювати це вже в юні роки. Побузький нікелевий завод — ударна республіканська комсомольська будова — почав давати свою першу продукцію. У плавильному цеху комуніст В. В. Гавриков, у якого я вчився плавильної справи, допоміг мені швидко «захистити» четвертий розряд плавильника (з третім я прийшов на підприємство). Коли одружився, знову ж про мене, молодого робітника, турботи: мені з дружиною виділили кімнату, підросла дочка — влаштували в дитсадок. А цього року підходить черга на отримання квартири у благоустроєному будинку. На кожному кроці відчуваш, що ти потрібен, що тебе цінують. І тобі хочеться довести, що ти гідний син країни, яка дає тобі всі права. Тут найкраща відповідь — наша праця. Так думають усі мої товариші у бригаді, так думаю я. Тому норма нашого життя на роботі — кожен плавку закінчує за добу. На 102,8 процента виконали ми планове завдання минулого року, з перевиконанням справилися і з планом трьох місяців нинішнього року. Але всі ці успіхи невіддільні від морального обличчя, ідейно-політичного рівня кожного з моїх товаришів. Тобто наша робітнича свідомість як творців матеріальних цінностей невіддільна від активної життєвої позиції. Саме небайдужість до загальної справи веде до пошуку резервів на виробництві. Наша комсомольська — молодіжна бригада цього року виступила з ініціативою — знизити витрати електроенергії на проплав однієї тонни сухої руди до 750 кіловат-годин. Нас підтримали всі бригади плавильного цеху. З початку навчального року наша комсомольсько-молодіжна бригада взяла шефство над відстаючим 6 «Б» класом середньої школи. Кожен із нас навчається в школі економічних знань. А ще ми дуже хочемо, щоб цього року став до ладу спортивний комплекс, тож після зміни кілька днів тому всією бригадою вийшли на перший суботник на новобудову. Ну як можна уявити нас, молодих робітників, без навчання, справ, взагалі без корисних шевств! Я пропоную в статтю 14 проекту Конституції УРСР, де йдеться про роль праці в нашому суспільстві, внести таке доповнення: «Су-

спільно корисна праця та її результати разом з активною життєвою позицією людини визначають становище людини в суспільстві».

БУТИ ГОСПОДАРЕМ ДОМУ

Тетяна КУЗЬКО — вихователька гуртожитку: — Вперше у проекті нової Конституції нашої республіки записано: «Громадяни Української РСР мають право на житло». Молодь селища користується цим правом. Приїхав на завод працювати — будь ласка, влаштуйтеся в гуртожитку. Сподобалось, вирішив залишитися на підприємстві — ставай у чергу на квартиру. Минулого року в гуртожитку відсвяткували чотири весілля. Комітет комсомолу добився, щоб комсомольській сім'ї дали ключі

Бугу для селища та інших міст і сіл, що стоять на його берегах. Ось тільки треба вже сьогодні все робити для того, аби не вичерпати його до дна. На заводі діє цілий комплекс споруд, у яких відбувається цикл кругообігу води. Це, так би мовити, техніка стоїть на сторожі збереження ресурсів річки. Не байдужими споживачами неосіненого дару природи вирішили стати й ми. В рік 60-річчя Великого Жовтня комсомольці і молоді на ділянці питного водозабору посадили великий фруктовий сад. Думаємо й надалі в такий спосіб закріплювати береги Бугу. Бо ми не тільки споживачі багатства природи, а й її господарі. Це положення потрібно відбити і в проекті нової Конституції УРСР.

Статтю 65 я пропоную подати в такій редакції: «Громадяни Української РСР зобов'язані берегти природу, охороняти її багатства і примножувати їх».

Обговорюємо проект Конституції УРСР

ЩАСЛИВА ЮНІСТЬ — В НАШОМУ ЗАКОНІ

від нової квартири. Так чи інакше, гуртожиток — тимчасовий дім для кожної молодої людини. І до цього житла не можна ставитись не по-господарськи, мовляв, я тут не вічно мешкатиму, то немає мені діла до того, що тут буде після мене. Ніде правди діти, в деяких кімнатах стіни перетворюються в галерею листівок або вирізок із кольорових журналів, часом мокріють, бо в кімнатах сушать білизну, готують страви, щоб не бігати на кухню. В нашому гуртожитку оголосили бій таким господарям. Організували змагання за звання «краща кімната». За останні два роки зробили тільки один ремонт. Рада гуртожитку вважає, що це закономірний результат, коли бути господарем свого дому, коли бережливо ставитись до державного майна. Дуже правильно у проекті разом з правом на житло сформульовано і обов'язок: «Громадяни Української РСР повинні дбайливо ставитись до наданого їм житла». Я після останнього слова додала б таке уточнення: «як постійного, так і тимчасового».

ЗАЦВІТЕ НАД БУГОМ САД

Ніна ПЕРЕПЕЛИЦЯ — старша лаборантка хімічного аналізу водоочисних споруд: — По-новому, якось у вищих вимірах починаєш дивитися на свою роботу, роль, накладену фактом, коли читаєш проект Основного Закону УРСР. Здається, виконуємо звичне діло: качаємо воду з Бугу та очищуємо її, щоб напоїти нею людей, сади, заводи. Смачна у нас вода. Минулого року їй присвоїли державний Знак якості — і за чистоту, і за наявність усіх потрібних для здоров'я людини компонентів у корисних пропорціях. Виста-

ТВОРИТИ — І ПРАВО, І ОBOB'ЯЗОК

Олександр ДОЦЕНКО — токар ремонтно-механічного цеху, секретар комсомольської організації цеху:

— Великі права, проголошені у проекті нової Конституції УРСР, висувують перед громадянами республіки й ряд обов'язків. Про обов'язки, а точніше, про один із них, мені хочеться поділитися думками. Я — робітник. Працюю таких, як я, створюються матеріальні цінності, багатство і міць країни. Право на працю дало мені можливість вибрати професію до душі, вдосконалювати свою майстерність. Маю вже п'ятий розряд токаря. Але чи задовольняє мене, як і моїх товаришів, позиція тільки виконавця заданої програми при нехай навіть найдосконалішому верстаті? Ні. Ми вважаємо, що творчість — це не привілей художників, поетів, архітекторів. Робітник теж повинен міркувати, шукати шляхів, як краще робити деталь, як примусити верстат працювати краще, ніж того хотіли конструктори. За час роботи в цеху особисто я подав уже п'ять раціоналізаторських пропозицій. Минулого року запропонував впровадити опрацювання різців для стругальних верстатів. Це дало можливість подовжити життя заточувальних інструментів, скоротити час виготовлення масових видів різців. Економічний ефект за рік становив 102 карбованці. Вже нинішнього року мої товариші по цеху Микола Супрун, Валентин Жиров, Микола Лозинський, Павло Левченко внесли по одній пропозиції. Вважаємо, що творити, видумувати нове для дальшого технічного прогресу — прямий обов'язок робітника. Тому статтю 45, її перший абзац, пропоную доповнити та-

кою думкою: «Обов'язок кожного громадянина УРСР — бути творцем на своєму робочому місці».

ОСОБИСТО ВІДПОВІДАЛЬНІ

Павло РОЕНКО — командир комсомольського оперативного загону селища Побузького:

— Наше селище молоде за часом свого існування і молодіжне за віком його мешканців. Ще коли Побузький нікелевий завод був ударною комсомольською будовою, сюди приїхало багато юнаків і дівчат із сіл і міст України, з Сибіру, Уралу. Комсомольська організація, штаб будови провадили велику роботу для того, щоб у ході спорудження заводу сформувати дружний колектив однодумців як на місці роботи, так і на місці проживання. Але, ніде правди діти, приїздили в Побузьке й люди випадкові. Час від часу членам комітету доводилося заслухувати і порушників дисципліни, і порушників громадського порядку. Саме з цієї причини й почав діяти в селищі комсомольський оперативний загін. За останні два роки його існування, наприклад, процент правопорушень, скоєних молодими людьми і неповнолітніми в Побузькому, знизився із 76 до 46. Це позитивне зрушення було відзначено на нещодавній сесії районної Ради народних депутатів. Але я вважаю, що у нас іще менше буде правопорушень, коли на сторожі громадського порядку стоятимуть не тільки ті, кому це належить за службовим обов'язком, а кожен. Так, наприклад, як це зробив комсомолец спусар Микола Буц. Він узяв шефство над важковиховуваним підлітком, старшокласником Володею Б. Під час підготовки до екзаменів молодий робітник майже щодня був у свого підшефного, допомагав йому готувати відповіді на важкі білети, багато в години відпочинку розповідав про завод, своїх товаришів. Підліток склав екзамен, порушень за ним більше не помічалося. Нині він учитесь в Миколаївському суднобудівному училищі. Врятовано для суспільства молодого чоловіка. Бо не міг спокійно жити і працювати комсомолец Микола Буц, знаючи, що поруч живе хлопчина важкої долі. Ніхто, вважаю, просто не має людського права прохити мимо правопорушників або тих, хто схильний до них. У статтю 63 проекту нової Конституції нашої республіки пропоную внести таке уточнення: Громадяни Української РСР зобов'язані поважати права і законні інтереси інших осіб, бути неприхильними до антигромадських вчинків, особисто всесмірно сприяти охороні громадського порядку».

ДЕРЖАВНЕ І ГРОМАДСЬКЕ — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

Валентина ЧЕБАНЮК — секретар завкому комсомолу: — З почуттям гордості за Ленінський комсомол, за визнання його заслуг перед партією і державою ми, комсо-

мольці сімдесятих років, сприймаємо статтю 7 проекту Основного Закону Української РСР. Конституція має на меті розширити права комсомолу. «Професійні спілки, Всесоюзна Ленінська Комуністична Спілка Молоді, кооперативні та інші громадські організації відповідно до своїх статутних завдань беруть участь в управлінні державними і громадськими справами, у вирішенні політичних, господарських і соціально-культурних питань», — пропонує стаття 7. Це означає, що кожен рядовий комсомолец, кожен комсомольський активіст повинен бути активним учасником громадських і державних справ. На нашому заводі конкретна участь в управлінні виробництвом реалізується не тільки виконанням і перевиконанням планових завдань та соціалістичних зобов'язань. У відповідь на Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про розгортання соціалістичного змагання в 1978 році комсомольсько-молодіжні бригади плавильного цеху виступили з ініціативою — економити електроенергію на виробництві кожної тонни феронікелю. На заводі відкрито комсомольський фонд економії. Внески до нього робить кожен комсомольсько-молодіжний колектив, кожен співчанин. Комсомольсько-молодіжна бригада, очолювана комуністом В. В. Гавриковим, завдяки поліпшенню якості технологічного процесу плавлення тільки минулого місяця заощадила 50 кілограмів нікелю. За початком цієї бригади нині на підприємстві розгорнулося соціалістичне змагання за зменшення виходу нікелю у відвальній шлак. Так на ділі комсомольці — молоді робітники беруть участь в управлінні виробничими справами заводу. Управляє державними і громадськими справами комсомол заводу й через своїх посланців у Раді народних депутатів. Десять комсомольців нині є депутатами. Майже в кожному цеху створено комсомольські депутатські групи. Група плавильного цеху, наприклад, вивчила і подала в селищну Раду пропозиції щодо поліпшення постачання дитсадку. На черзі — вивчення питання благоустрою в Побузькому та інших. Саме життя ставить перед комсомолом дедалі вищі вимоги. Адже в комсомолі люди замолоду прилучаються до конкретних справ будівництва комунізму. Тому на порядку денному стоїть дуже важливе завдання: у відповідь на розширення прав комсомолу — вдосконалювати стиль внутрішньої роботи, стиль керівництва комуністичним вихованням молоді.

Глибоко вивчають, аналізують кожну статтю проекту нової Конституції УРСР комсомольці і молоді металургійного заводу. Як наслідок цього — їхні ділові пропозиції, зміни і доповнення, внесені в ході обговорення проекту. І юнаки та дівчата сприймають проект усім серцем, по-синіньському, з вдячністю партії, урядові, народові за щасливу юність.

смет Побузьке
Голованівського району.

Комсомольці Побузького нікелевого заводу обговорюють проект Конституції УРСР. Фото Г. КОРОТКИХ.

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

Ми піднімаємось мармуровими сходами Ровенського обласного краєзнавчого музею. Оглядаємо один зал за одним. Знайомимося з Ровенщиною, з чудовим поліським краєм — землею, де був безсмертний Кобзар, великий Бальзак, полум'яний Джон Рід, із землею, яка дала світові мужнього вершника революції Миколу Островського — незламного Корчагіна.

Входимо до залу Великої Вітчизняної війни. Власне, залів, де експонуються матеріали того періоду, кілька. Один із них, присвячений визволенню Ровенщини від гітлерівців, привернув найбільшу увагу. Знайомі імена — маршали Г. К. Жуков, І. С. Конев, генерал М. Ф. Ватутін, полковник Д. М. Медведєв. А ось із фотографії на нас дивляться з-під широких, кошлатих брів гострі орлині очі. Ледає помітна привітна усмішка. Вчитуюсь у підпис: «Командир 121-ї гвардійської стрілецької дивізії Червоноармійської дивізії генерал-майор Л. Д. Червоний, Герой Радянського Союзу, уродженець села Грушки Кіровоградської області, почесний громадянин міста Ровно». Поруч експонуються особисті речі Героя, подаровані ним музею: військовий кітель, бінокль, копія Грамоти Верховної Ради СРСР про присвоєння Логвині Даниловичу звання Героя Радянського Союзу, диплом почесного громадянина Ровно.

...Захопивши Ровно, гітлерівці почали наводити в місті «новий порядок». Вони зробили з нього «столицю» окупованих земель України. Тут розташувалися рейхскомісаріат на чолі з особистим другом Гітлера Еріхом Кохом, «всесукаїнське гестапо» із загонним жандармерією, таємними агентами, карателями. Фашисти мріяли надовго осісти в місті. Але спалахнули партизани і підпільники. Тут діяв відомий розвідник Микола Кузнєцов. А в січні сорок четвертого до міста наблизилася визвольна армія Першого Українського фронту, проводили Лівчино-Ровенську операцію. Найважливіша роль у втіленні плану нашого командування відводилася тринадцятій армії генерал-полковника М. П. Птухова. 121-а дивізія Л. Д. Червонія завдала головного удару на Західному напрямі.

Саме тут, у Садненських та Цуманських лісах, діяло багато партизанських загонів. У районі майбутніх

ПОЧЕСНИЙ
ГРОМАДЯНИН
РОВНО

боїв оперували прославлені з'єднання С. А. Коваленка, М. І. Наумова, Д. М. Медведєва. В тих краях діяв і наш земляк Герой Радянського Союзу Г. В. Балицький. З їхньою допомогою гвардійці нещадно громили ворога. 10 січня 1944 року дивізія генерала Червонія у взаємодії з партизанами визволила районний центр Березне.

Дивізія продовжувала наступ. 1 лютого містично вибили з Городка. Відродили дивізія Червонія, вийшли на ближній підступі до Ровно. В стані новоспечених «господарів», яким марилося світове панування, зчинився неймовірний переполох. Спішно залишили «столицю» відділи рейхскомісаріату, представники різних фірм і контор, військової частини. «Володар» України Кох і його свита наживали п'ятами. А декому з верхівки так і не вдалося вирватися з міста. Один за одним пролунали вибухи в комендатурі, офіцерському ресторані, на вокзалі — в місцях найбільшого згущення фашистів. То влаштував «світловий фейерверк» окупантам бойовий побратим Микола Кузнєцов, Михайло Шеєчук з товаришами...

Жителі великих міст і невеликих сіл відзначають свята, знаменні дати. Окрім спільних, всенародних, у них є й свої, як кажуть, сімейні, родинні. Ними у ровенців стали 17 бересня і 2 лютого. Золотої осені 1939 року Червона Армія принесла на поліську землю свободу, навів возз'єднавши в

єдину сімю народи України. А в лютому сорок четвертого зоря свободи спалахнула над Ровно вдруге. На вулиці міста з боєм увійшли гвардійці 121-ї дивізії. Вів їх відважний генерал Л. Д. Червоний. Ще лунали вибухи снарядів, ішли запеклі сутички на вулицях, а на центральній площі зібралися тисячі ровенчан. Уперше за три роки на їхніх обличчях сяяли усмішки. Лютував мороз, густа віхола замінала землю, а до ніг генерала-визволителя лягали пламенисті квіти.

— Вітасмо! Слава! — линуло з відусіле.

— Хай слово скаже генерал! — вимагав живий людський потік.

— Довго говорити ніколи, — піднявся на трибуну Логвин Данилович. — Треба ворога добивати. А то втече, не доженеш. Під оплески і сміх закінчив він.

Дивізія недовго затрималася у місті. Генерал Червоний вів її далі й далі на захід. У розпел нових боїв почули бійці дивізії, що на їх честь лунають залпи артилерійського салюту в Москві. А ще пізніше гвардійці тепло вітали свого прославленого командира з присвоєнням йому звання Героя Радянського Союзу...

Пливуть роки, немов вода в тихій Горині. Покоління змінюється поколінням. Уже мають дорослих дітей ті, хто народився після визволення Ровно. А пам'ять живе. У квартирах красенів будинків, що виростають на широких проспектах Ровно, в розкішних парках і скверах міста-саду, в щасливих усмішках коронок ровенчанок. У бронзі і мармурі. Меморіальна дошка, встановлена на висотному будинку по Ленінській вулиці, поруч пам'ятника легендарному Миколі Кузнєцову, свідчить, що саме в цьому місці вели наступ гвардійці генерала Червонія і першими увірвалися в Ровно. А він, хоробрий командир уславленої дивізії, навчно записав своє ім'я у списки почесних громадян визволеного міста.

Ю. МАТІВОС.

громадський кореспондент «Молодого комунара».

На фото: генерал-майор Л. Д. Червоний.

ТУРНІРНЕ
ТАБЛО

ЛЕГКА АТЛЕТИКА. Першість республіки з легкої атлетики серед школярів відбулася в Ялті. Тут були учень десятирічки № 11 м. Кіровограда Павло Армашов. Здобивши перспективний спортсмен узлу участь у поєдинках з бігу на 800 метрів. Він поступився першістю лише чемпіонів Радянського Союзу серед школярів дніпропетровцю Володимирі Грісу. Нашого земляка включили до складу збірної команди України для підготовки до

Всесоюзної спартакіади школярів.

БОРТЬБА КЛАСИЧНА. У Миколаєві на республіканському турнірі на приз Героя Радянського Союзу А. А. Андрєєва звання найсильніших відстоювали понад 200 юнаків 1963—1964 років народження з багатьох міст України, в тому числі й вихованці майстра спорту СРСР М. К. Бондаря зі спортивного клубу «Зірка» м. Кіровограда. Чемпіонські титули у своїх вагових категоріях дісталися семикласникові школи № 13 Андрію Арієнку та учневі восьмого класу цієї ж школи Сергію Гречаному. Срібних меда-

лей удостоїлися восьмикласники Володимир Марченко, Олександр Гавва (школа № 17), Сергій Момот (школа № 2) і Володимир Нестеров (школа № 19). У командному залуки кіровоградців після організаторів змагань посіли другу сходинку, а на третій були юнани Одеси.

БАСКЕТБОЛ. Понад чотири місяці тривала першість обласної ради товариства «Авангард» з баскетболу серед колективів фізкультури. На найвищий щабель підступили пошани піднялися в спортсмени Олександрійського електротехнічного заводу та баскетболісти спортивного клубу «Зірка».

ЧЕТВЕР

13 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — «Відгукітєся, сурмачі». 9.25 — Р. Шуман. «Карнавал». 9.50 — Фільм «Тихий Дон». 1. серія. 14.30 — «Твій труд — твоя висота». Док. фільм. 15.30 — «На здобуття Ленінської премії 1978 року в галузі літератури». 16.00 — «Випадки». 16.30 — Концерт хору Удєльного телебачення і радіо. 17.00 — «Орбіта дружин». 17.30 — «Республіканська фізико-математична школа». 18.00 — «Обговорюємо проект Конституції УРСР». Виступ директора обласного Будинку народної творчості В. А. Селіна. (Н-Д). 18.15 — «Ленінський університет мільйонів». 18.45 — «Здрастуй, день молодий!» (Н-Д). 19.10 — Фільм «Тихий Дон». 2. серія. 21.00 — «Час». 21.30 — «Поезія». 22.30 — Сцени з опер.

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.40

Кінопарис «Золоті Зірки України». 17.00 — «Зустріч юнків телебачення «Орбіта» з професором, доктором фізико-математичних наук А. Гусєвим». 18.00 — «Народні Друзі». 18.30 — «Народні таланти». 19.00 — Вісті. 19.30 — Г. Мамин. «Антоніа». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Продовження вистави. 22.30 — «Дебют». По закінченні — новини.

П'ЯТНИЦЯ

14 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — «Зустріч юнків телебачення «Орбіта» з професором, доктором фізико-математичних наук А. Гусєвим». 9.55 — Фільм «Тихий Дон». 2. серія. 14.30 — Док. фільм. 15.35 — «Шахова школа». 16.05 — Пісні і танці народів СРСР. 16.35 — «На здобуття Ленінської премії 1978 року в галузі образотворчого мистецтва і архітектури». 16.50 — Телефільм. (Н-Д). 17.05 — «Обговорюємо проект Конституції УРСР». Репортаж з колегіуму Імени Леніна Доліневського району. (Н-Д). 17.20 — «Один за всіх, усі за одного». 18.00 — «День за днем». (Н-Д). 18.15 — «У кожному малюнку — сонце». 18.30 —

Польова пошта «Подвиг». 19.00 — Фільм «Тихий Дон». 3. серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Док. фільм «Другого не дано». 21.45 — Хорей: збірка Шведів. збірка СРСР. (Стокгольм). 22.15 — «Калейдоскоп». Музична програма. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Народні мелодії. 10.30 — «Соціальне коло». 11.00 — Новини. 11.15 — Док. телефільм. 11.40 — «Хатинка-вершинка». 11.10 — «Сетириний об'єкт». 11.35 — «Пісні юності». Виступи. 14.00 — Вісті. 19.30 — Док. телефільм «Братська». 19.45 — Концерт. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Моя життя». 2. серія. По закінченні — новини.

СУБОТА

15 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — «АВВГДейка». 9.25 — «Для вас, батьки». 9.55 — «Ранкова пошта». 10.25 — «Більше хороших товаришів». 10.55 — Фільм «Тихий Дон». 3. серія. 12.55 — «Розповіді про хуторників». 13.25 — «Здоров'я». 14.10 — Тираж «Спортлото». 14.20 — М. Горький. «Майстер слова і життя». 14.55 — Фільм «Республіка Ворошилової вулиці». 16.15 — «За нашими листами». 17.00 — «Освітлення» — неймовірне. 18.00 — Новини. 18.15 — Музичний «Колір». Оля і Архмед. 18.35 — «Нам огляд». 19.20 — О. Бальзак. «Полковник Шабан». Телевистава. 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Композитор М. Богословський». 22.40 — Концерт молодих артистів «Балет». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Музичний фільм. 11.00 — Новини. 11.15 — «Республіканський огляд якості вугілля». 12.00 — Виступи «Трембіти». 12.45 — Г. Кіт. «На Основ'яшенно». Шелі-меліко депіши. Вистава. 14.25 — «Наука і життя». 14.55 — «Доброго вам здоров'я». 15.25 — Пірничі

мелодії. 15.35 — «Комсомольська традиція». 16.35 — Програма короткометражних художніх телефільмів. 17.40 — «Хатинка-вершинка». 18.10 — «Сетириний об'єкт». 18.35 — «Пісні юності». Виступи. 14.00 — Вісті. 19.30 — Док. телефільм «Братська». 19.45 — Концерт. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Моя життя». 2. серія. По закінченні — новини.

НЕДІЛЯ

16 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України для дітей. 9.00 — Концерт ансамблю «Русь» міста Владислава. 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служба Радянському Союзу». 11.00 — Музичний «Зачарований хлопчик». 12.15 — «Веселі потіки». 12.30 — «Сильська година». 13.30 — «Музичний п'єсо». 14.00 — І. Дворецький. «Ковалова з провінції». Фільм вистава. 16.15 — «Міжнародна панорама». 16.45 — «Чарльз Спекер Чарльз». Сторінки біографії. 18.00 — Футбол: «Локомотив» — «Спартак». У перерві — новини. 20.00 — «Клуб мисловителів». 21.00 — «Час». 21.30 — «Година Великого «мандру» оркестру». 22.30 — Док. телефільм «1 спорт, 1 світ». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Повітряний мост». 10.30 — «Старт нації». 11.00 — Новини. 11.15 — П. Загребельний. «Хто за? Хто проти?». Телевистава. 13.00 — «Аптомобіліст». 13.45 — «Глобус». 15.00 — «Слава солдату». 16.00 — Фільм-концерт. 16.25 — Фільм «Голубий патруль». 17.30 — «Неділний сувенір». 18.15 — «Атласна камера». 19.00 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Чорноморець» (Одеса). 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Моя життя». 3. серія. По закінченні — новини.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Приходьте учитися

Ленінградське середнє міське професійно-технічне училище № 7

ПРИЙМАЄ УЧНІВ НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

штукатур-лицувальник-плитковик, облицувальник-плитковик-мозаїст, маляр (на цю спеціальність приймають дівчат), столяр, облицувальник гранітом і мармуром (приймають хлопців).

Приймають юнаків і дівчат віком 15—16 років з освітою 8 класів.

Строк навчання — 3 роки.

Учні з трирічним строком навчання забезпечують безплатним благоустроєм житложитком квартирного типу, обмундируванням, триразовим посиленням харчуванням, літговим проїздом на засобах міського транспорту.

Випускники одержують диплом про середню освіту, дістають спеціальність третього розряду.

Одночасно приймають дівчат із середньою освітою, віком 17—19 років на спеціальності: штукатур-лицувальник-плитковик, маляр.

Строк навчання — 1 рік.

Прийнятих на навчання забезпечують стипендією в розмірі 30 карбованців на місяць, безплатним турпоїздом і літговим проїздом на засобах міського транспорту.

Випускники одержують атестат, дістають спеціальність третього розряду.

По закінченні закладу випускникам надають турпоїздитом у місті Ленінграді.

Початок занять з 1 вересня 1978 року.

Звертатися за адресою: 196233, м. Ленінград, проспект Космонавтів, 96. Телефон 264-22-16.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

216050. ГСП Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. м. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.

Середнє міське професійно-технічне училище № 11 міста Шуй Івано-Франківської області

ПРИЙМАЄ УЧНІВ

НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

До закладу приймають дівчат віком 15—17 років: з восьмирічною освітою — для навчання спеціальностей ткаля, прядильниці, контролер якості готових тканин.

Строк навчання — 3 роки.

Одночасно з професією учні дістають середню освіту.

З освітою 8—10 класів — для навчання спеціальностей ткаля, знімачка пражі, контролер якості готових тканин, мотальниці.

Строк навчання — 10 місяців.

Учні на період навчання забезпечують безплатним триразовим харчуванням, одягом, підручниками, інструментом — турпоїздом. Усі учні одержують 50 процентів від заробітку, нарахованого в ході виробничого навчання. Дітям, які втратили опіку батьків, дітям інвалідів Вітчизняної війни і 2 груп та круглим сиротам виплачують стипендію.

Час навчання в закладі зараховується до трудової стажу.

Початок занять з 1 вересня 1978 року.

Вступники подають заяву, свідоцтво про освіту, паспорт чи свідоцтво про народження, характеристику школи, 6 фотокартки розміром 3X4 см, довідку з місця проживання і про сімейне становище.

Адреса училища: 156600, м. Шуй Івано-Франківської області, вул. Вокзальна, 2. Телефони: 2-32-65, 2-31-64.

ДИРЕКЦІЯ.